

“This Is My Gospel”—“This Is My Church”

By Elder Dale G. Renlund
Of the Quorum of the Twelve Apostles

„Šis ir Mans evaņģēlijs” — „šī ir Mana baznīca”

Elders Deils G. Renlands
no Divpadsmi apustuļu kvoruma

October 2024 general conference

This is the Savior's gospel, and this is His Church (see 3 Nephi 27:21; Mosiah 26:22, 27:13). The combination of the two is powerful and transformative.

For centuries, black powder was the most powerful explosive available. It could launch cannon balls, but it wasn't effective for most mining and road construction projects. It was just too weak to shatter rock.

In 1846 an Italian chemist named Ascanio Sobrero synthesized a new explosive, nitroglycerin. This oily fluid was at least a thousand times more powerful than black powder. It could easily shatter rock. Unfortunately, nitroglycerin was unstable. If you dropped it from a small height, it'd blow up. If it got too hot, it'd blow up. If it got too cold, it'd blow up. Even placed in a cool, dark room and left alone, it'd eventually blow up. Most countries banned its transportation, and many banned its manufacture.

In 1860 a Swedish scientist named Alfred Nobel began trying to stabilize nitroglycerin. After seven years of experimentation, he achieved his goal by absorbing nitroglycerin into a nearly worthless substance known as diatomaceous earth, or kieselguhr. Kieselguhr is a porous rock that can be crumbled into a fine powder. When mixed with nitroglycerin, kieselguhr absorbs the nitroglycerin, and the resultant paste can be shaped into “sticks.” In this form, nitroglycerin was much more stable. It could be safely stored, transported, and used with undiminished explosive power. Nobel named the combination of nitroglycerin and kieselguhr “dynamite.”

Dynamite changed the world. It also made Nobel wealthy. Without a stabilizer, nitroglyc-

Šis ir Glābēja evaņģēlijs, un šī ir Viņa Baznīca (skat. 3. Nefija 27:21; Mosijas 26:22, 27:13). Šo abu sastāvdaļu apvienojums ir spēcīgs un transformējošs.

Gadsimtiem ilgi melnais pulveris bija visjaudīgākā pieejamā sprāgstviela. Ar to varēja palaist lielgabalu bumbas, taču tas nebija efektīvs lielākajā daļā kalnrūpniecības un ceļu būves projektu. Tas bija pārāk vājš, lai sadragātu klinti.

1846. gadā itāļu ķīmiķis Askanio Sobrero sintezēja jaunu sprāgstvielu — nitroglicerīnu. Šis eļļainais šķidrums bija vismaz tūkstoš reižu jaudīgāks par melno pulveri. Tas viegli varēja sadragāt klinti. Diemžēl nitroglicerīns ir nestabils. Ja to nomestu no neliela augstuma, tas uzsprāgtu. Ja tas uzkarstu, tas uzsprāgtu. Ja tas atdzistu, tas uzsprāgtu. Pat ja to ievietotu vēsā, tumšā telpā un atstātu neskartu, tas galu galā uzsprāgtu. Lielākā daļa valstu aizliedza tā transportēšanu, un daudzas valstis aizliedza tā ražošanu.

1860. gadā zviedru zinātnieks Alfrēds Nobels uzsāka nitroglicerīna stabilizēšanas mēģinājumus. Pēc septiņu gadu eksperimentiem viņš sasniegta savu mērķi, piesūcinot ar nitroglicerīnu gandrīz nevērtīgu vielu, ko dēvē par diatomeju zemi jeb kīzelguru. Kīzelgurs ir porains iezis, ko var sadrupināt smalkā pulverī. Sajaucot ar nitroglicerīnu, kīzelgurs uzsūc nitroglicerīnu, un iegūto pastu var formēt „stienišos”. Šādā formā nitroglicerīns bija daudz stabilāks. To varēja droši uzglabāt, transportēt un izmantot ar nesamazinātu eksplozīvo jaudu. Nobels nosauca nitroglicerīna un kīzelgura savienojumu par „dinamītu”.

Dinamīts izmainīja pasauli. Turklāt tas Nobeli padarīja bagātu. Bez stabilizatora nitroglicerīns

erin was just too hazardous to be commercially valuable, as Ascanio Sobrero found out. By itself, as I mentioned, kieselguhr was of little value. But the combination of the two components made dynamite transformative and precious.

In a similar way, the combination of the gospel of Jesus Christ and The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints provides powerful and transformative benefits for us. The gospel is perfect, but a divinely commissioned church is required to preach it, maintain its purity, and administer its sacred ordinances with the Savior's power and authority.

Consider the combination of the Savior's gospel and His Church as established by the Book of Mormon prophet Alma. The Church was responsible for preaching "nothing save it were repentance and faith on the Lord, who [would redeem] his people." Using God's authority, the Church was responsible for administering the ordinance of baptism "in the name of the Lord, as a witness [of entering] into a covenant with him [to] serve him and keep his commandments." The people who were baptized took on themselves the name of Jesus Christ, joined His Church, and were promised great power through an outpouring of the Spirit.

People flocked to the Waters of Mormon to hear Alma preach the gospel. Though they revered those waters and the surrounding forests, the Lord's Church was not a location or a building, nor is it today. The Church is simply ordinary people, disciples of Jesus Christ, gathered and organized into a divinely appointed structure that helps the Lord accomplish His purposes. The Church is the instrument through which we learn the central role of Jesus Christ in Heavenly Father's plan. The Church offers the authoritative way for individuals to participate in ordinances and make lasting covenants with God. Keeping those covenants draws us closer to God, gives us access to His power, and transforms us into who He intends us to become.

Just as dynamite without nitroglycerin is unremarkable, the Savior's Church is special only if it is built on His gospel. Without the Savior's gospel and the authority to administer the ordinances thereof, the Church isn't exceptional.

Without the stabilizing effect of kieselguhr, nitroglycerin had limited value as an explosive. As history has shown, without the Lord's Church, humanity's understanding of His gospel was

bija pārāk bīstams, lai būtu komerciāli vērtīgs, kā to atklāja Ascanio Sobrero. Kīzelguram pašam par sevi, kā es minēju, bija maza vērtība. Taču abu sastāvdaļu apvienojums padarīja dinamītu transformējošu un vērtīgu.

Līdzīgi arī Jēzus Kristus evaņģēlija un Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas apvienojums sniedz mums iespaidīgus un transformējošus ieguvumus. Evaņģēlijs ir pilnīgs, taču, lai to sludinātu, saglabātu tā skaidrību un izpildītu tā svētos priekšrakstus ar Glābēja spēku un pilnvarām, ir nepieciešama dievišķi pilnvarota baznīca.

Padomājiet par Glābēja evaņģēlija un Viņa Baznīcas, ko nodibināja Mormona Grāmatas praviētis Alma, apvienojumu. Baznīcai bija atbildība sludināt „neko citu, kā vien grēku nožēlošanu un ticību Tām Kungam, kas [atpestītu] Savu tautu”. Pielietojot Dieva pilnvaras, Baznīca bija atbildīga par kristību priekšraksta izpildi „Tā Kunga Vārdā kā [licību par stāšanos derībā] ar Viņu [kalpot] Viņam un [turēt] Viņa pavēles”. Cilvēki, kuri tika kristīti, uzņēmās Jēzus Kristus Vārdu, pievienojās Viņa Baznīcai, un viņiem tika apsolīts liels spēks, jo pār viņiem bagātīgi tika izliets Svētais Gars.

Cilvēki pulcējās pie Mormonas ūdeņiem, lai dzirdētu Almu sludinām evaņģēliju. Lai gan viņi godāja šos ūdeņus un apkārtējos mežus, Tā Kunga Baznīca nebija vieta vai ēka, un tā nav arī mūsdienās. Baznīca vienkārši ir parasti cilvēki, Jēzus Kristus mācekļi, kuri ir sapulcējušies un organizēti dievišķi noteiktā struktūrā, kas palīdz Tām Kungam sasniegt Viņa mērķus. Baznīca ir līdzeklis, ar kura palīdzību mēs mācāmies par Jēzus Kristus centrālo lomu Debesu Tēva iecerē. Baznīca piedāvā autoritatīvu veidu, kā cilvēki var piedalīties priekšrakstos un noslēgt paliekošas derības ar Dievu. Šo derību ievērošana tuvina mūs Dievam, sniedz mums piekļuvi Viņa spēkam un pārveido mūs par tādiem, kādus Viņš mūs ir iecerējis.

Līdzīgi kā dinamīts bez nitroglicerīna nav nekas īpašs, Glābēja Baznīca tikai tad ir īpaša, ja tā ir celta uz Viņa evaņģēlija. Bez Glābēja evaņģēlija un pilnvarām veikt tā priekšrakstus Baznīca nav nekas īpašs.

Bez kīzelgura stabilizējošās iedarbības nitroglicerīnam kā sprāgstvielai bija ierobežota vērtība. Kā liecina vēsture, bez Tā Kunga Baznīcas arī cilvēces izpratne par Viņa evaņģēliju bija

likewise unstable—prone to doctrinal drift and subject to the influence of different religions, cultures, and philosophies. An amalgamation of those influences has been manifested in every dispensation leading up to this last one. Though the gospel was initially revealed in its purity, the interpretation and application of that gospel gradually took on a form of godliness that lacked power because the divinely authorized framework was absent.

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints enables access to God's power because it is authorized by Him both to teach the doctrine of Christ and to offer the gospel's saving and exalting ordinances. The Savior yearns to forgive our sins, help us access His power, and transform us. He suffered for our sins and longs to pardon us from the punishment that we otherwise would deserve. He wants us to become holy and be perfected in Him.

Jesus Christ has the power to do this. He didn't simply sympathize with our imperfections and lament our eternal condemnation in consequence of sin. No, He went beyond that, infinitely beyond that, and restored His Church to enable access to His power.

The core of the gospel that the Church teaches is that Jesus Christ bore "our griefs, and carried our sorrows." He had "laid on him the iniquity of us all." He "endured the cross," broke "the bands of death," "ascended into heaven, and ... sat down on the right hand of God, to claim of the Father his rights of mercy." The Savior did all this because He loves His Father and He loves us. He has already paid the infinite price so He can "[claim] all those who have faith in him [and advocate]" for them—for us. Jesus Christ wants nothing more than for us to repent and come unto Him so that He can justify and sanctify us. In this desire, He is relentless and unwavering.

The access to God's covenantal power and His covenantal love is through His Church. The combination of the Savior's gospel and His Church transforms our lives. It transformed my maternal grandparents. My grandfather Oskar Andersson worked in a shipyard on Högmarsö, an island in the Stockholm archipelago. His wife, Albertina, and their children lived on the Swedish mainland. Once every two weeks, on Saturday, Oskar rowed his boat home for the weekend before returning to Högmarsö on Sunday evening. One day, while on Högmarsö, he heard

nestabila — ar noslieci uz doktrināru novirzīšanos un pakļaušanos dažādu reliģiju, kultūru un filozofiju ietekmei. Šo ietekmju mijiedarbība ir izpaudusies katrā evaņģēlija atklāšanas laikmetā — līdz pat šim pēdējam. Lai gan evaņģēlijs sākotnēji tika atklāts tā skaidrībā, evaņģēlija izpratne un piemērošana pakāpeniski ieguva tādu dievbijības veidolu, kam trūka spēka, jo nebija dievišķi pilnvarota ietvara.

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca sniedz iespēju piekļūt Dieva spēkam, jo Viņš to ir pilnvarojis gan mācīt Kristus doktrīnu, gan piedāvāt evaņģēlija glābšanas un paaugstināšanas priekšrakstus. Glābējs ļoti vēlas piedot mūsu grēkus, palīdzēt mums piekļūt Viņa spēkam un pārveidot mūs. Viņš cieta par mūsu grēkiem un ilgojas apžēlot mūs no soda, ko citādi mēs esam pelnījuši. Viņš vēlas, lai mēs kļūtu svēti un tiktu pilnveidoti Viņā.

Jēzum Kristum ir spēks to paveikt. Viņš ne tikai juta līdz mūsu nepilnībām un raudāja par mūsu mūžīgo nosodījumu grēka dēļ. Nē, Viņš paveica ko vairāk — bezgalīgi vairāk — un atjaunoja Savu Baznīcu, lai sniegtu piekļuvi Savam spēkam.

Baznīcas mācītā evaņģēlija būtība ir tāda, ka Jēzus Kristus nesa „mūsu sārgas un ciešanas”. Viņš bija „uzkrāvis Viņam mūsu visu [nekrietnības]”. Viņš „krustu ir pacietis”, sarāvis „nāves saites”, „uzkāpis debesīs un ... sēdies pie Dieva labās rokas, lai prasītu Tēvam Savas tiesības uz žēlastību”. Glābējs to visu darīja tādēļ, ka Viņš mīl Savu Tēvu un Viņš mīl mūs. Viņš jau ir samaksājis bezgalīgo cenu, lai Viņš varētu „[pieprasīt] visus tos, kas Viņam tic, [un aizstāvēt]” viņus — aizstāvēt mūs. Jēzus Kristus vēlas tikai to, lai mēs nožēlotu grēkus un nāktu pie Viņa, lai Viņš varētu mūs attaisnot un iesvētīt. Šajā vēlmē Viņš ir neatlaidīgs un nelokāms.

Dieva derībās balstītajam spēkam un Viņa derībās balstītajai mīlestībai var piekļūt caur Viņa Baznīcu. Glābēja evaņģēlija un Viņa Baznīcas apvienojums pārveido mūsu dzīvi. Tas pārveidoja manus vecvecākus no mātes puses. Mans vectēvs Oskars Andersons strādāja kuģu būvētavā Hogmarso (Högmarsö), Stokholmas arhipelāga salā. Viņa sieva Albertina un viņu bērni dzīvoja Zviedrijas iekšzemē. Reizi divās nedēļās, sestdienās, Oskars ar airu laivu devās mājup, bet svētdienas vakarā atgriezās Hogmarso. Kādu dienu, būdams Hogmarso, viņš dzirdēja divus amerikā-

two American missionaries preach the restored gospel of Jesus Christ. Oskar felt that what he heard was pure truth, and he was filled with unspeakable joy.

The next time he returned home, Oskar excitedly told Albertina all about the missionaries. He explained that he believed what they taught. He asked her to read the pamphlets they had given him, and he told her that he didn't think that any of their future children should be baptized as infants. Albertina was furious and threw the pamphlets on the rubbish heap. Not much was said between them before Oskar returned to work on Sunday evening.

As soon as he was gone, Albertina retrieved those pamphlets. She carefully compared their doctrine with the teachings in her well-worn Bible. She was astonished to feel that what she read was true. The next time Oskar returned home, he received a warm welcome, as did the copy of the Book of Mormon he brought with him. Albertina eagerly read, again comparing the doctrine to that in her Bible. Like Oskar, she recognized pure truth and was filled with unspeakable joy.

Oskar, Albertina, and their children moved to Högmarsö to be close to the few Church members there. A week after Oskar and Albertina were baptized in 1916, Oskar was called to be the group leader on Högmarsö. Like many converts, Oskar and Albertina faced criticism because of their new faith. Local farmers refused to sell them milk, so Oskar rowed across the fjord every day to purchase milk from a more tolerant farmer.

Yet during the ensuing years, Church membership on Högmarsö increased, in part because of Albertina's powerful testimony and burning missionary zeal. When the group became a branch, Oskar was called as the branch president.

Members of that Högmarsö branch revered that island. This was their Waters of Mormon. This was where they came to a knowledge of their Redeemer.

Over the years, as they kept their baptismal covenant, Oskar and Albertina were transformed by the power of Jesus Christ. They longed to make more covenants and receive their temple blessings. To obtain those blessings, they permanently emigrated from their home in Sweden to Salt Lake City in 1949. Oskar had served as the leader of the members on Högmarsö for 33 years.

The combination of nitroglycerin and kiesel-

ņu misionārus sludinām atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju. Oskars juta, ka dzirdētais ir tīra patiesība, un viņu pārņēma neizsakāms prieks.

Nākamajā reizē, kad Oskars atgriezās mājās, viņš ar sajūsmu izstāstīja Albertīnai visu par misionāriem. Viņš paskaidroja, ka tic tam, ko viņi mācīja. Viņš palūdza, lai viņa izlasa viņu iedotās brošūras. Un viņš pateica viņai, ka neuzskata, ka viņu nākamajiem bērniem vajadzētu tikt kristītiem zīdaiņa vecumā. Albertīna sadusmojās un iemeta brošūras atkritumu kaudzē. Pirms Oskara atgriešanās darbā svētdienas vakarā abu starpā nekas daudz netika runāts.

Tiklīdz viņš bija prom, Albertīna paņēma brošūras. Viņa rūpīgi salīdzināja to mācības ar mācībām savā nobružātajā Bibēlē. Viņa bija pārsteigta, jūtot, ka tas, ko viņa lasa, ir patiesība. Nākamajā reizē, kad Oskars atgriezās mājās, viņš un arī Mormona Grāmatas eksemplārs, ko viņš bija paņēmis līdzi, tika laipni sagaidīti. Albertīna dedzīgi lasīja, atkal salīdzinādama doktrīnu ar to, kas bija viņas Bibēlē. Tāpat kā Oskars, viņa atpazina tīro patiesību un bija neizsakāmi priecīga.

Oskars, Albertīna un viņu bērni pārcēlās uz Hogmarso, lai dzīvotu tuvāk tur esošajiem dažiem Baznīcas locekļiem. Nedēļu pēc Oskara un Albertīnas kristībām, 1916. gadā, Oskars tika aicināts par grupas vadītāju Hogmarso. Tāpat kā daudzi pievērstie, Oskars un Albertīna saskārās ar kritiku savas jaunās ticības dēļ. Vietējie zemnieki atteicās viņiem pārdot pienu, tāpēc Oskars katru dienu airēja pāri fjordam, lai iegādātos pienu no kāda iecietīgāka zemnieka.

Tomēr turpmāko gadu laikā Baznīcas locekļu skaits Hogmarso pieauga, daļēji pateicoties Albertīnas spēcīgajai liecībai un misionāres dedzībai. Kad grupa pārtapa par draudzi, Oskars tika aicināts par draudzes prezidentu.

Hogmarso draudzes locekļi godāja šo salu. Tie bija viņu Mormonas ūdeņi. Tieši šeit viņi ieguva zināšanas par savu Pestītāju.

Gadu gaitā, godājot savu kristību derību, Oskars un Albertīna tika pārveidoti ar Jēzus Kristus spēku. Viņi ilgojās noslēgt vairāk derību un saņemt tempļa svētības. Lai iegūtu šīs svētības, 1949. gadā viņi emigrēja no savām mājām Zviedrijā uz Soltleiksitiju. Oskars 33 gadus bija kalpojis par Baznīcas locekļu vadītāju Hogmarso.

Nitroglicerīna un kīzelgura apvienojums

guhr made dynamite valuable; the combination of the gospel of Jesus Christ and His Church is beyond price. Oskar and Albertina heard about the restored gospel because a prophet of God had called, assigned, and sent missionaries to Sweden. By divine commission, missionaries taught the doctrine of Christ and by priesthood authority baptized Oskar and Albertina. As members, Oskar and Albertina continued learning, developing, and serving others. They became Latter-day Saints because they kept the covenants they made.

The Savior refers to The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints as “my church” because He commissioned it to accomplish His purposes—preaching His gospel, offering His ordinances and covenants, and making it possible for His power to justify and sanctify us. Without His Church, there is no authority, no preaching of revealed truths in His name, no ordinances or covenants, no manifestation of the power of godliness, no transformation into who God wants us to become, and God’s plan for His children is set at naught. The Church in this dispensation is integral to His plan.

I invite you to commit yourself more fully to the Savior, His gospel, and His Church. As you do so, you will find that the combination of the Savior’s gospel and His Church brings power into your life. This power is far greater than dynamite. It’ll shatter the rocks in your way, transform you into an inheritor in God’s kingdom. And you will be “filled with that joy which is unspeakable and full of glory.” In the name of Jesus Christ, amen.

padarīja dinamītu vērtīgu; taču Jēzus Kristus evaņģēlija un Viņa Baznīcas apvienojums ir nenovērtējams. Oskars un Albertīna dzirdēja par atjaunoto evaņģēliju, pateicoties tam, ka Dieva praviētis bija aicinājis, norīkojis un sūtījis misionārus uz Zviedriju. Būdami dievišķi norīkoti, misionāri mācīja Kristus doktrīnu un ar priesterības pilnvarām kristīja Oskaru un Albertīnu. Oskars un Albertīna, būdami Baznīcas locekļi, turpināja mācīties, pilnveidojoties un kalpot citiem. Viņi kļuva par pēdējo dienu svētajiem, jo ievēroja noslēgtās derības.

Glābējs atsaucas uz Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu kā uz „[Savu] baznīcu”, jo Viņš to ir dievišķi pilnvarojis īstenot Viņa mērķus—sludināt Viņa evaņģēliju, piedāvāt Viņa priekšrakstus un derības un dot iespēju Viņa spēkam mūs attaisnot un iesvētīt. Bez Viņa Baznīcas nav ne pilnvaru, ne Viņa vārdā atklātu patieso mācību sludināšanas, ne priekšrakstu vai derību, ne dievbijības spēka izpausmes, ne pārvērtību par to, kādus Dievs vēlas mūs redzēt, un Dieva plānam attiecībā uz Viņa bērniem ir nulles vērtība. Baznīca šajā laiku atklāšanā ir neatņemama Viņa plāna sastāvdaļa.

Es aicinu jūs pilnīgāk nodoties Glābējam, Viņa evaņģēlijam un Viņa Baznīcai. To darot, jūs atklāsiet, ka Glābēja evaņģēlija un Viņa Baznīcas apvienojums sniedz jūsu dzīvē spēku. Šis spēks ir daudz lielāks nekā dinamītam. Tas satrieks klintis jūsu ceļā, pārveidos jūs par Dieva valstības mantinieku. Un jūs tiksiet „piepildīti ar prieku, kas ir neizsakāms un pilns svētlaimes”. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.